

PATRICIA MONAGHAN

ÎNDREPTAR PENTRU ZEITE

*Inspirații zilnice despre
Supremul Spirit Feminin*

Editura ATMAN
privește înăuntru...

*Cu multe nume te chemăm, și ale tale sunt aceste nume,
pe de-a-ntregul.*

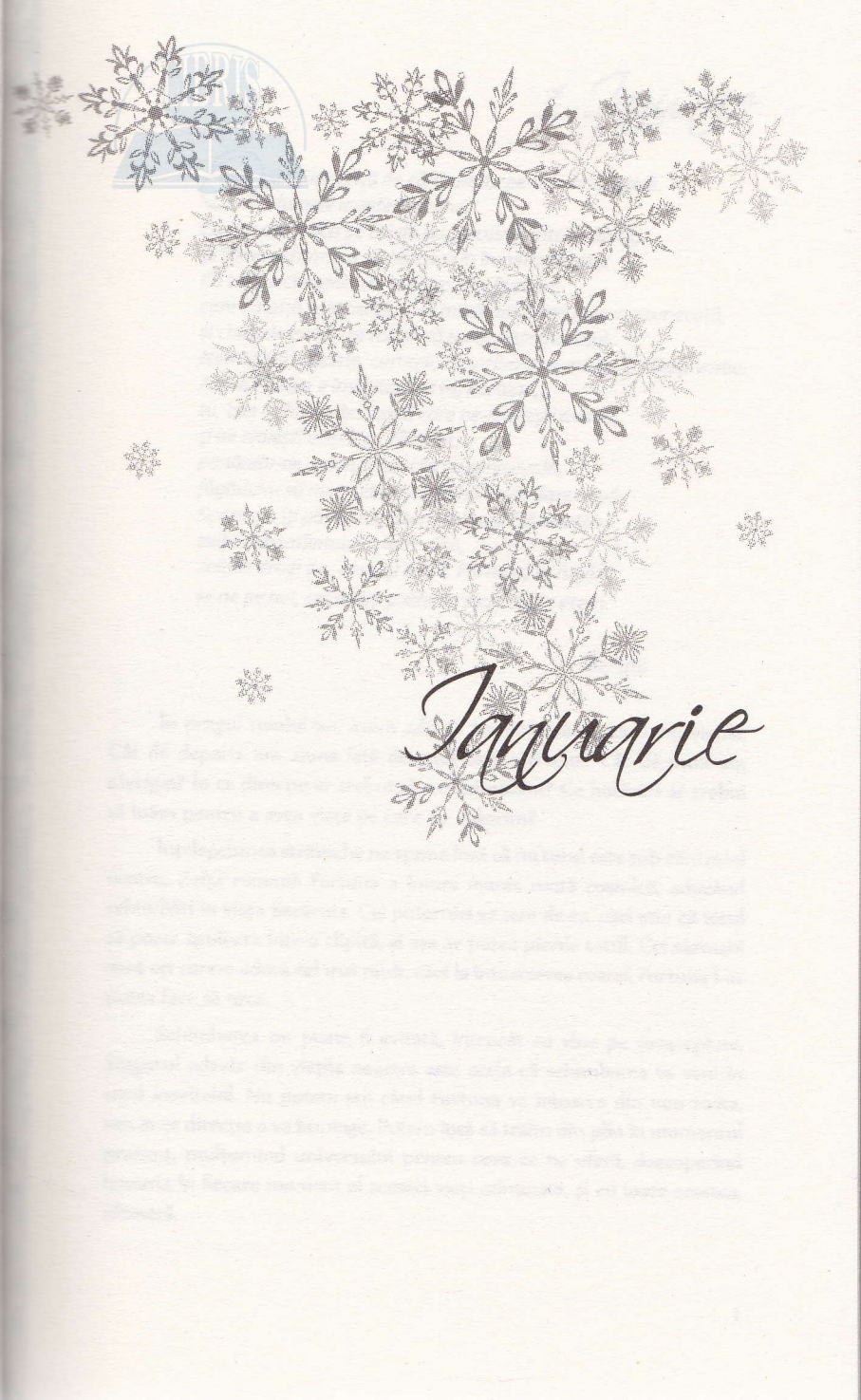
*Cu multe rituri te slăvim și ale tale sunt aceste rituri,
pe de-a-ntregul.*

Ești fără de sfârșit, zeiță, tu, regină a cerurilor.

Apuleius – Metamorfoze

Zeița are multe chipuri. Îndreptarul pentru zeițe te va ajuta să explorezi noi fațete ale minunatei ei diversități, în fiecare zi. Fiecare rugă zilnică și fiecare explicație ce o însoțește sunt o meditație asupra lecțiilor divine primite în cadrul celor mai puternice experiențe umane: creația, sărbătoarea, nașterea, frumusețea, abundența, pierderea, dragostea, venerația, precum și toate ciclurile anotimpurilor și vieților noastre.

Îndreptarul pentru zeițe ne ajută să facem o legătură între propria personalitate și spiritul nostru divin, făcând astfel loc în gândurile noastre pentru un spațiu sacru în care noile noastre introspecții să poată prinde rădăcini și să crească. Citind în fiecare zi aceste străvechi rugă pline de emoție, veți avea posibilitatea să recunoașteți oportunitățile pe care fiecare zi vi le scoate în cale pentru a avea profunde transformări spirituale – putând astfel să slăviți și să hrăniți feminitatea divină ce sălășluiește în noi.

Januarie

1 Ianuarie

*Singură zeiță ne cârmuiește pe toți deopotrivă.
Numele ei este Fortuna.*

*Ea-l poate ridica pe cel de jos pe culmi, într-o clipită,
Și să transforme-o sărbătoare în înmormântare!
Cu toții-o cheamă: de la sărmanul fermier
care-i înalță rugi fierbinți, la marinarii de pe marea-ntunecată,
și chiar despoții-i se roagă să nu-și piardă avutul.
Nomazii și reginele, curtenii, cu toții-o cheamă cu aceleași vorbe:
Aspra Nevoie e însoțitoarea ta, Fortuna,
tu, cea cu brațe de alamă care ne-nsoțești mereu,
și ne croiești viețile pe pământ,
punându-ne mereu între ciocan și nicovală,
făgăduim să nu-ți uităm nicio dată legile date nouă.
Speranța îți pășește-alături, aidoma Fidelitatea,
zeițe-nveșmântate-n robe albe,
zeițele dragi ție, dragi și nouă. Fortuna, te rugăm:
ia-ne pe noi, cei sortiți pieirii, la pieptul tău etern.*

— Horațiu

În pragul noului an, avem adesea tendința să ne evaluăm viețile. Cât de departe am ajuns față de anul care a trecut? Cât de mult am câștigat? În ce direcție ar trebui să ne îndreptăm? Ce hotărâri ar trebui să luăm pentru a avea viața pe care ne-o dorim?

Înțelepciunea străveche ne spune însă că nu totul este sub controlul nostru. Zeița romană Fortuna a întors marea roată cosmică, aducând schimbări în viața fiecăruia. Cei puternici se tem de ea, căci știu că totul se poate spulbera într-o clipită, și așa ar putea pierde totul. Cei sărmani sunt cei care-o adoră cel mai mult, căci la întoarcerea roatei, Fortuna i-ar putea face să urce.

Schimbarea nu poate fi evitată, întrucât ea vine pe neașteptate. Singurul adevăr din viețile noastre este acela că schimbarea va veni în mod inevitabil. Nu putem ști când Fortuna va întoarce din nou roata, sau în ce direcție o va împinge. Putem însă să trăim din plin în momentul prezent, mulțumind universului pentru ceea ce ne oferă, descoperind bucuria în fiecare moment al acestei vieți minunate, și cu toate acestea, efemeră.

În fața ta mă plec, o Durga,
În fața ta îngenunchez
Și te implor să m-ocrotești!

Ochii tăi sunt frunze pe apa întunecată.
Ochii tăi sunt frunze întunecate de lotus.

Ocrotește-mă!

Brațele tale sunt un scut de adevăr.
Ne aperi chiar cu adevărul.

Adăpostește-mă în brațele tale!

— Epopeea indiană Mahabharata

În negura timpurilor, teribila zeiță indiană Durga a plecat la război împotriva demonilor care amenințau să distrugă lumea și pe toți zeii laolaltă cu ea. Datorită eroismului de care a dat dovadă, Durga este invocată de către cei care doresc protecție, iar cea mai mare protecție pe care o oferă este adevărul: pur, simplu și direct.

Căci protecția cea mai mare o avem atunci când suntem compleți sincere cu noi înșene, cu percepțiile noastre, cu realitatea noastră lăuntrică. Adesea auzim, precum demonii de la începutul vremurilor, de jur împrejurul nostru voci care contrazic adevărul sufletului nostru. Aceste voci ne spun că nu avem dreptul să fim puternice, să fim pline de pasiune, să fim iubite și să iubim cu adevărat. Dar aidoma zeiței Durga, va trebui să ne ridicăm împotriva acestor voci. Nu este un lucru ușor să fim mereu sincere cu noi înșene. Durga ne amintește să ne protejăm împotriva tuturor celor care ne-ar putea ispiti să uităm de esența noastră divină, de adevărul nostru interior.

3 Ianuarie

*Ea ne-a creat, așa că noi dansăm.
Privind la dansul nostru, ea surâde,
Ea râde fericită, pentru că noi dansăm.
Noi îi suntem odrasle, așa că noi dansăm.
Și dansul nostru este cea mai bună rugă ce i-o oferim.
Ea râde fericită, pentru că noi dansăm.
Suntem copiii ei, și trebuie să dansăm.
Și ea ar plânge de ar fi vreodată să uităm,
Și n-ar mai înceta să plângă.
Ea este mama pentru care noi dansăm.
De ne-ar uita, noi am pieri-ntr-o clipă.
Ea e zeița ce prin noi dansează.
Suntem copiii ei, și trebuie să dansăm.
Ea ne-a creat, așa că noi dansăm.*

— Dansul pâinii al indienilor shawnee

Universul dansează atât în jurul nostru, cât și prin fințele noastre. De ce uităm oare atât de ușor că este în natura noastră să creștem și să ne transformăm mereu? Chiar și atunci când stăm nemișcate și tăcute, noi continuăm să respirăm, sângele ne curge în continuare prin vine, iar mintea ne zboară înainte și înapoi. Chiar și atunci când viața noastră pare calmă, forțe lăuntrice ne împing mereu și iarăși, ne impulsionează, împingându-ne către noi acțiuni și noi idei, precum și către noi înțelegeri.

Atunci când suntem pe deplin angrenați în acest dans al vieții, abia atunci o slăvim și onorăm cu adevărat pe marea Zeiță. După cum și-au dat seama indienii shawnee, momentele în care ne arătăm cel mai mult considerația față de mama universală, sunt cele în care luăm parte la creativitatea sa. Viața ne zâmbește cel mai mult atunci când îi urmăm spiritul de dans.

Fiecare din noi suntem atât dansul, cât și dansatorul, cât și zeița dansului. Este în sarcina noastră, în atribuțiunea noastră, ca și odrasle ale pământului, să dansăm cele mai frumoase dansuri cu puțință, dansuri compuse din infinitele momente ce ne alcătuiesc viața. Nu noi controlăm decorul, circumstanțele; nu noi controlăm luminile; nu noi controlăm costumele. Noi controlăm doar dansul, mișcarea în sine, modul în care ne mișcăm prin viață. Iar această alegere o facem în fiecare clipă. Și cea mai importantă alegere pe care o putem face este să trăim plini de grație chiar în această clipă.

Mai

1 Mai

O, Marie, cunună de flori îți așezăm pe creștet,
Împărăteasă a îngerilor și-a Florarului,
O, Marie, cunună de flori îți așezăm pe creștet,
Împărăteasă a îngerilor și-a Florarului.

— Cântec catolic închinat
Fecioarei Maria de Armindenii

De-a lungul a sute de ani, această zi a fost sărbătorită de vechii celți ca fiind sărbătoarea *Beltane*, reînnoirea forței fertilității pământului în anotimpul primăverii. Oamenii, plini de bucurie, dansau în jurul copacilor, care reprezentau energia falică a acestui anotimp, și peste tot îndrăgostiții se dedau plăcerilor dragostei, luând astfel parte la reînnoirea pământului.

Odată cu venirea creștinătății, celebrarea acestei sărbători străvechi a fost descurajată, în special în ceea ce privește conținutul ei pronunțat erotic. În locul acestei sărbători, biserica a oferit o procesiune castă pentru adorarea maicii fecioare a Domnului, în sunetele cântecelor intonate de tinere fete, cântece precum cel de mai sus. Dar simbolismul străvechi nu s-a șters cu totul, deși a rămas ascuns: căci fecioara era împodobită cu cununi de flori, flori care sunt în fapt reprezentarea părților sexuale ale plantelor. Astfel, chiar și atunci când sensul exterior este schimbat, simbolistica interioară a anotimpului a rămas, ca sărbătoare a fertilității și fecundității naturii.